

ע"פ (תל אביב) 7572-10-15 - מ כ נ' מדינת ישראל

ע"פ (תל-אביב-יפו) 7572-10-15 - מ כ נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
ע"פ (תל-אביב-יפו) 7572-10-15

מ כ

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[23.12.2015]

לפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט

המערער וב"כ עו"ד תמר בוקשפן

ב"כ המשיבה - עו"ד טל בנאי-גבת

הנאשם

החלטה

המערער בתיק זה הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שתקף את אשתו בתאריך 23.5.10. העתירה שבפנינו היא לבטל את הכרעת הדין ולהחזיר את הדיון לבית משפט קמא לשם שמיעת ראיה נוספת. הראיה הנוספת אליה מכוונת הסנגורית הינה עדותה של בתם של המערער והמתלוננת שהיתה בזמן מעשה כבת 10 והיום היא כבת 15. הבקשה נסמכת על מכתב המצוי כרגע בידי הסנגוריה שבו פורשת הבת לראשונה את גרסתה לאחר כ- 5 שנים מיום האירוע ובעקבות מכתב זה, כאמור, העתירה היא להחזיר את הדיון לשמיעת עדותה.

לטענת הסנגורית, מדובר במחדל חקירתי מובהק שמצדיק את הצעד החרגי של ביטול הכרעת הדין והחזרת הדיון לבית משפט קמא. מחומר הראיות שהיה מלכתחילה בפני התביעה ובדיעבד בית המשפט עולה, כי הילדה היתה נוכחת בחדר בזמן האירוע נושא כתב האישום. למרות זאת, הילדה לא תושאלה, לא נחקרה ובדיעבד, לדעת הסנגורית, יש בכך מחדל חקירתי.

בשלב השני טוענת הסנגורית לכשל בייצוג של מי שקדם לה בייצוגו של המערער. כדי להבהיר, הסנגורית המופיעה בפנינו היום נכנסה לתמונה עובר למתן גזר הדין בבית משפט קמא, דהיינו לאחר הכרעת הדין ולאחר קביעת הממצאים על-ידי בית משפט קמא.

לטענת הסנגורית, היה מקום לזמן את הילדה כעדה מטעם ההגנה וכשלה בייצוג מי שקדמה לה כאשר נמנעה מהזמנתה. מדובר בראיה חשובה. הילדה היא עדת ראיה כאמור. שעל כן מן הראוי לקבל את העתירה.

התביעה מפנה למספר נימוקים שמחייבים לדעתה דחייתה של העתירה.

בראש ובראשונה מדובר בעדה שעל קיומה היה ידוע לצדדים, לא זו בלבד שהיה ידוע אלא שמדובר בעדה נגישה וקרובה, בתו של המערער. המערער היה כל הזמן ער לכך שהילדה היתה בחדר ועדיין לא אמר מילה וחצי מילה על כך לאורך כל הדרך.

לענין דברי המערער לאורך הדרך: התביעה מפנה לכך שלא בעדותו, לא בתגובתו לכתב האישום, לא בסיכומים ולא בשום שלב לאורך הדיון, לא הפנה המערער לכך שהילדה היתה בחדר ומן הראוי לשמוע את דבריה. אכן בהודעתו במשטרה נאמרו הדברים, אולם למן הרגע שבו החל ההליך בבית המשפט לא נאמר מאום בנושא זה.

בנוסף לכך, טוענת התביעה כי ספק אם יש טעם בקבלת גרסתה של העדה (הפוטנציאלית) היום הגרסה נכתבה לראשונה במכתב כ- 5 שנים לאחר האירוע. בזמן האירוע מדובר היה בילדה בת 10, ספק עד כמה היא זוכרת, ספק עד כמה גרסתה הנוכחית מושפעת מלחץ משפחתי דהיום, ומכלול הנסיבות אינו מצדיק את הצעד החריג של שמיעת עדותה.

באשר לכשל בייצוג טוענת התביעה, כי מדובר ככל הנראה בהחלטה מושכלת של מי שקדם לעוה"ד שבפינו, באשר לצורך בשמיעת הילדה לעומת אינטרסים אחרים.

שמענו את הדברים ודעתנו היא כי אין כל בסיס לבקשה ומוטב לה שלא הוגשה מאשר הוגשה.

נתחיל דווקא בנושא הכשל בייצוג, המערער היה מיוצג כדת וכדין לאורך כל הדרך. עדים נחקרו, עדויות נשמעו ומאומה לא נאמר בנושא זה. נראה כי הסנגורית דאז סברה כי אין מקום לחקור את הילדה, שעל כן לא עתרה לבית המשפט קמא לפעול בדרך זו. על קיומה של הילדה ועל דבריו של המערער בהודעתו ידעה גם הסנגורית הקודמת. איננו יודעים כמובן מה היו שיקוליה, אולם על כך כבר נאמר כי אין חקר לתבונתו של סנגור מוכשר וחזקה עלינו כי הסנגורית שקלה היטב והחליטה כפי שהחליטה. במובן זה הבקשה הנוכחית אינה אלא בקשה למקצה שיפורים ומאומה לא מעבר לכך. יתכן שהסנגורית דהיום היתה פועלת אחרת וגם בכך איננו משוכנעים, אין בכך כדי לפסול את שיקוליה של המייצגת הקודמת.

לכך נוסיף כי גם בחינה מהותית של הדברים מצביעה על כך, שהבחירה שלא לערב ילדה בת 10 בסכסוך בין הוריה היא בחירה ערכית ראויה וספק בעינינו אם יש מקום לבוא בביקורת אל מי שהחליט כפי שהחליט.

אין מדובר גם במחדל חקירתי. בשל אותו שיקול עצמו כאשר מדובר בילדים ובמיוחד בילדים בגיל זה (10) וכאשר מדובר בסכסוך בין בני זוג, קיים, וצריך להיות קיים, סף רגישות גבוה במיוחד עד להחלטה לגבות מהם הודעה, ולערב אותם בסכסוך שבין הוריהם בדרך זו.

באשר למכתב המצוי כרגע בידי הסנגורית, מדובר בגרסה שניתנה לראשונה לאחר 5 שנים, ספק בעינינו אם יש לדברים כיום משקל של ממש. חלף זמן רב מאז שלא לדבר על כך שבפרק הזמן היו גם התפתחויות במישור היחסים שבין בני הזוג וגם לכך משמעות ומשקל.

מכל מקום, בהתייחס לשיקולים הרלוונטיים לענין הוספת ראיה, מדובר בראיה שהשגתה היתה פשוטה ביותר כאמור והיא היתה נגישה לצדדים, מדובר בהחלטה מושכלת שלא לעשות שימוש בראיה זאת, לכך נוסיף כי גם הסנגורית שבפנינו כאשר כבר נכנסה לתמונה ביקשה לחקור מספר עדים שכבר העידו באותו זמן בפני בית משפט קמא ולא ביקשה לחקור את הילדה, הכרעת הדין של בית משפט קמא מושתתת על ממצאי מהימנות מובהקים ובהינתן כל האמור גם יחד, איננו סבורים כי יש מקום לבטל את הכרעת הדין בשלב זה ולהחזיר את הדיון לשמיעת הראיה הנוספת.

פסק דין

שמענו לאורך שעה ארוכה, שמא ארוכה מידי, את הטענות בתיק זה ולאחר מכן המלצנו בפני הצדדים כדלקמן: ההגנה תחזור בה המערער לענין הכרעת הדין.

התביעה תסכים לביטולו של עונש המאסר בעבודות שירות שהוטל בתיק זה.

ההגנה קיבלה את המלצתנו לענין החזרה מהערעור על הכרעת הדין והתביעה הסכימה לביטולו של עונש המאסר.

אנו אומרים בפה מלא כי המלצתנו באשר לענישה נשענה רובה ככולה על השינוי שחל במצבו הבריאותי של

המערער. הוגשו לנו מסמכים המתעדים נתון שלא היה בפני בית משפט קמא עובר למתן גזר הדין, דהיינו שאצל

המערער אובחנה מחלת הסרטן ורק בשל נתון זה המלצנו בפני התביעה כפי

שהמלצנו וכאמור המלצתנו התקבלה ולפיכך אנו קובעים כדלקמן:

א. הערעור על הכרעת הדין נדחה.

ב. לענין גזר הדין אנו מבטלים את עונש המאסר על עבודות שירות.

ג. יתר רכיבי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום י"א טבת תשע"ו, 23/12/2015 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר, נשיאה

אב"ד

ג'ורג' קרא, ס"נ

אסתר נחליאל-חיאט, שופטת

הוקלדעלידיסימונהאלפסי